

UZASADNIENIE

Powódka E. K. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) Towarzystwa (...) S.A. w Ł. kwoty 15 000,00zł z ustawowymi odsetkami od dnia 01.03.2012r. tytułem zadośćuczynienia za cierpienia i krzywdę spowodowane uszkodzeniem ciała w wyniku zdarzenia z dnia 13.05.2011r. Ponadto zażądała zwrotu kosztów leczenia w wysokości 1260,00zł z ustawowymi odsetkami od dnia 13.05.2011r.

W dniu 15.01.2014r. rozszerzyła żądanie zadośćuczynienia do kwoty 25 000,00zł, a koszty opieki o dalszą kwotę 240,00zł

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 13.05.2011r. miał miejsce wypadek polegający na potknięciu się przez powódkę o wystający element chodnika dla pieszych, stanowiący pozostałość po usuniętym znaku drogowym, w wyniku którego doznała obrażeń ciała, a Miasto B. odpowiedzialne za stan chodnika było ubezpieczone w pozwanym zakładzie ubezpieczeń.

Strona pozwana przyznała powódce 6 500,00zł oraz 840,00zł tytułem kosztów opieki po wypadku.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew przyznała, iż w dniu zdarzenia wiązała ją umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawarta z Urzędem Miasta B., a także uznała swoją odpowiedzialność co do zasady jednak wniosła o oddalenie powództwa, zarzucając, że roszczenie jest wygórowane, a wypłacone powódce kwoty są odpowiednie do ustalonego przez stronę pozwaną 7% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 maja 2011r. powódka uległa wypadkowi, do którego doszło w ten sposób, że idąc chodnikiem zawadziła o wystający element chodnika i upadła, w wyniku tego zdarzenia doznając złamania kości ramieniowej prawej ręki oraz ogólnego potłuczenia.

Dowód: dokumentacja fotograficzna k.8-15

zeznania świadków k.82

zeznania powódki – k.66

Bezpośrednio po wypadku udzielono powódce pomocy medycznej w Izbie Przyjęć, gdzie zdiagnozowano doznane urazy, a następnie kontynuowała leczenie w Poradni Urazowo-Ortopedycznej. Powódkę zaopatrzono pierwszego dnia zakładając opatrunek gipsowy na jedną rękę, a następnie drugiego dnia na drugą rękę. Opatrunki gipsowe zostały założone powyżej łokci, tak więc zginanie obu rąk był niemożliwe. Powódka pozostawał w opatrunkach gipsowych przez 35 dni. Miała wówczas pod opieką troje dzieci w wieku 8 i 6 lat oraz 5 miesięcy. W czynnościach życia codziennego pomagała powódce rodzina i koleżanka, ponieważ powódka nie mogła nawet sama przygotować sobie posiłku, nie wspominając już o opiece nad dziećmi czy pracach domowych. Przez pewien czas powódka odczuwała również bóle, które związane były z uderzeniem i zażywała środki przeciwbólowe. Sytuacja taka zresztą trwa do chwili obecnej, ponieważ powódki po wykonaniu jakiegś cięższej czynności odczuwa ból w obu rękach i zmuszona jest zażywać środki przeciwbólowe.

Dowód: z dokumentacji lekarskiej – k.24-29,

zeznania świadków k.82

zeznania powódki – k.66

W wyniku wypadku powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu, który biegły chirurg ortopeda ocenił na 12% . Stwierdził również, że nie należy się spodziewać pogorszenia stanu zdrowia w najbliższej przyszłości.

Dowód: z opinii lekarza chirurga ortopedy -k.85-8, 117.

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie jest uzasadnione.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków i opinii biegłego, Sąd doszedł do przekonania, że żądanie powódki co do zasady nie budzi żadnych wątpliwości.

Co do zasady, że strona pozwana występuje w niniejszym postępowaniu jako pozwany, nie było przedmiotem rozważań jako okoliczność bezsporna .

Pozostała do oceny kwestia wysokości żądania, które w ocenie Sądu – nie jest wygórowane. Sąd skupił się w swych rozważaniach głównie na kwestii wysokości zadośćuczynienia i jego odpowiedniości do doznanej krzywdy z tego względu, że wszystkie inne okoliczności dotyczące faktu, że zdarzenie wywołujące krzywdę miało miejsce, zostały wyczerpująco udowodnione przez powódkę i nie zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Zgodnie z treścią art. 444 k.c. i 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. W takich wypadkach sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przewidziane w art. 445 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę ma na celu naprawienie - przez rekompensatę pieniężną - szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. W ten sposób przejawia się aprobowany w orzecznictwie kompensacyjny charakter zadośćuczynienia pieniężnego. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia powinien zatem w zasadzie decydować rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco.

Ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia zależy od okoliczności konkretnej sprawy. Wszelkie dolegliwości fizyczne i psychiczne mają charakter subiektywny i tylko sam zainteresowany może je zrelacjonować. Podlegają one weryfikacji z uwzględnieniem wiedzy medycznej i zasad doświadczenia życiowego, nie można jednak ich deprecjonować tylko dlatego, że są wynikiem subiektywnego poczucia krzywdy.

W odniesieniu do zadośćuczynienia pieniężnego z art. 445 § 1 k.c. funkcja kompensacyjna musi być rozumiana szeroko, albowiem obejmuje zarówno cierpienia fizyczne, jak i sferę psychiczną poszkodowanego. W piśmiennictwie zasadnie podnosi się, że wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne.

Przyjmowane jest w orzecznictwie zapatrywanie, zgodnie z którym przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego wysokość zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd podziela stanowisko wyrażone wielokrotnie przez Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach wydawanych w tym przedmiocie, że użyte w art. 445 § 1 k.c. pojęcie "sumy odpowiedniej" choć ma charakter niedookreślony, tym niemniej w orzecznictwie wskazuje się kryteria, którymi należałoby kierować się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, a mianowicie to, że musi ono mieć charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, nie będącą jednakże wartością nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy. Z tego wynika, że "wartość odpowiednia" to wartość utrzymana w granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pamiętać przy tym należy, że na wysokość zadośćuczynienia składają się cierpienia pokrzywdzonego – tak fizyczne jak i psychiczne – których rodzaj, czas trwania i natężenie, należy każdorazowo określić w kontekście

materiału dowodowego sprawy. Indywidualny charakter zadośćuczynienia przesądza o tym, że ostateczne ustalenia, jaka konkretnie kwota jest "odpowiednia" z istoty swej należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego, lecz nie może to być uznanie dowolne.

Zasada umiarkowanej wysokości zadośćuczynienia nie może oznaczać przyzwolenia na lekceważenie takich bezcennych wartości, jak zdrowie czy integralność cielesna, a okoliczności wpływające na określenie tej wysokości, jak i kryteria ich oceny muszą być zawsze rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą poszkodowanego i sytuacją życiową, w której się znalazł, zwłaszcza, że mamy do czynienia z krzywdą aktywnej życiowo i zawodowo kobiety, która przez okres ponad miesiąca zmuszona była korzystać z pomocy rodziny oraz znajomych.

Sąd uznał, iż takim odpowiednim zadośćuczynieniem będzie żądana przez powódkę kwota 25 000,00zł kierując się stwierdzeniem biegłego, który wykluczył możliwości progresji zaburzenia funkcji w zakresie uszkodzonych narządów ruchu określając jednocześnie stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 12%. Sąd miał tutaj również na względzie okoliczność, że powódka w wyniku wypadku została wykluczona ze swojego dotychczasowego życia, roli jaką spełniała w rodzinie swojej oraz jej córki zajmując się 5 miesięcznym wnukiem a także z pracy zawodowej.

Żądanie powódki dotyczące zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 1.03.2012r. znalazło potwierdzenie swej zasadności w zebranych dokumentach gdyż zgłoszenie szkody i żądania wypłacenia zadośćuczynienia w wysokości 50000,00zł miało miejsce ponad miesiąc wcześniej (k.18).

Jeśli zaś chodzi o żądanie zwrotu kosztów opieki, to zgodnie z opinią biegłego powódka wymagała przez okres dwóch miesięcy pomocy osób trzecich przez co najmniej 3 godziny dziennie przez pierwszy miesiąc oraz 2 godziny dziennie przez kolejny miesiąc. Zatem żądana kwota 1500,00zł przyjmująca 10zł za godzinę nie jest wygórowana.

Orzeczenie o kosztach procesu uzasadnia treść art. 98 k.p.c.

Powódka był zwolniona od opłaty sądowej ponad kwotę 100,00zł i uiściła 350,00zł zaliczki na koszty opinii biegłego, która została w całości wypłacona. W sumie zatem zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 450zł. Pozostałą należną opłatę sądową tak od roszczenia pierwotnego jak i rozszerzonego, jak również kwotę 13,94zł wydatkowaną na opinie biegłego obciążono stronę pozwaną nakazując ściąganie kwoty 1238,94zł na rzecz Skarbu Państwa. Powódka wygrywając proces otrzymała zwrot kosztów zastępstwa procesowego z postępowania pojednawczego (2400,00zł+17,00zł+40,00zł) na podstawie art. 186§2 k.p.c. gdyż na posiedzenie przeciwnik się nie stawił (sprawa sygn.akt (...)) oraz kosztów zastępstwa w niniejszym postępowaniu wynikających ze spisu kosztów.